

RC

Revista del Centre de Lectura de Reus

RC

Desembre de 1990

V època núm. 30

sumari

EDITORIAL, 3

ACTUALITAT,

Una nova imatge per als Premis Reus 1990.

Ferran Calabuig. 4 i 5

Erra que erra. *Tomàs Barberà. 5*

ARTDARA,

Isabel Llopis: la veu íntima de la poesia.

Rosa Pagès. 6

L'APARADOR,

Crítica: Els superherois també es renten la cara pels matins. Ressenyes.

Jordi Martín. 7

CALENDARI, 8 i 9

ESTUDI,

Els noms dels signes del zodíac en català.

Francesc Parreu. 10 i 11

SECCIONS, 13, 14 i 15

crèdits

Editor: Joaquim Mallafre i Gavaldà

Directora: Pilar Crua i Carreras

Consell de redacció:

Rosa Pagès, Jordi Rius, Aràntzazu Fonts, Ramon Oteo i Jaume Massó.

Edita: Centre de Lectura de Reus,

Major 15, 43201 REUS

Tel. (977) 30 19 29 / 30 41 43

El Centre de Lectura de Reus no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors de la Revista

Disseny, projecte gràfic, composició i edició de textos i producció:

GC&CSL, AZERØ PUBLICACIONS

Prat de la Riba 9 bis, 3r bis 43201 REUS

Tel. (977) 31 87 36 Fax: (977) 31 66 74

Foto portada: Félix De la Fuente

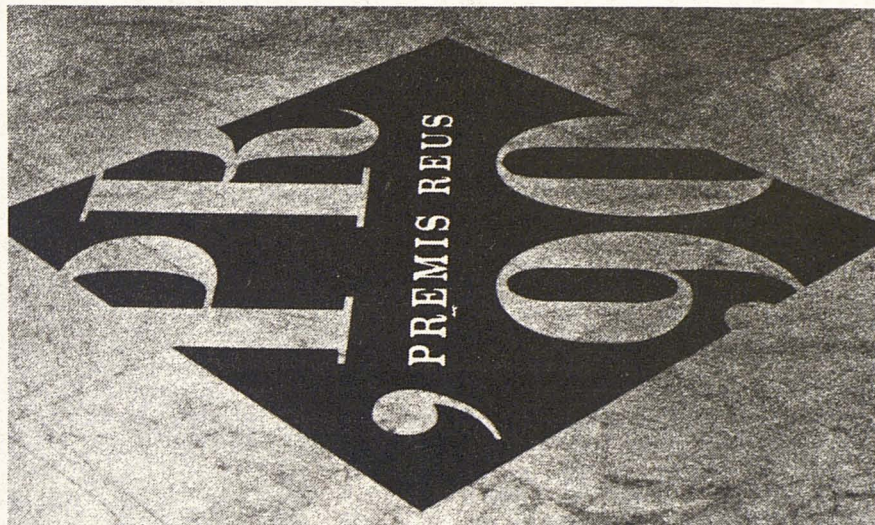
Impressió: AG Dalmau, Lleida

Dipòsit legal: T-2503-87

Tirada: 8.000 exemplars

Acollida als ajuts a la premsa de la Diputació de Tarragona.

Editorial

No tenim espai per a anomenar el seguit d'actes que porten a terme diverses persones i institucions, del signe més divers: exposicions, conferències, concerts, espectacles, revistes, activitats escolars, lúdiques o acadèmiques, i tot allò que hi vulgueu afegir. Que un divendres a la nit s'omplin els dos grans teatres de la ciutat, amb l'espectacle de Flotats, l'un, i amb l'acte de repartiment dels Premis Reus, l'altre; que en menys d'una setmana es pugui veure, a més, un Shakespeare, *la Cañi*, exposicions d'art diverses, vídeos de qualitat i un escriptor del mes com Joan F. Mira; que puguem assistir a un muntatge sobre els poemes de Jaime Gil de Biedma; que aquest mes vingui Quim Monzó, s'encetin nous cursets, es puguin veure pel·lícules interessants i es fallin concursos amb tradició, són només una mostra que això que diem és veritat.

Alguna vegada se'ns ha plantejat si la cultura era, tanmateix, minoritària, si era cara, si la gent anava als actes per lluïment més que per altra cosa... Tot això és veritat, però no és tota la veritat. I al capdavant si l'esnobisme d'alguns permet el gaudi als qui de debò ho aprofiten, no farem judici d'intencions ni ens cauran els anells per mor de la puresa intel·lectual. No tot devia ser un ànim després entre els mecenes del Renaixement. És important que grans contingents de població, procedents de diversos àmbits socials, tinguin accés a la cultura. Però ja sabem que la pobresa no és únicament material i que certes pretensions culturals sembla que aixequin la camisa al pobre incaut que s'hi acostava per primera vegada de bona fe. També hi ha culpa de l'organització.

Però fins i tot entre ambients dels quals caldria esperar una major receptivitat, falla de vegades l'interès. Se'ls veu com desmenjats, tant si es tracta d'estudiants com de mestres o membres d'altres professions liberals tradicionalment unides a les inquietuds culturals. O d'alguns periodistes, de vegades més receptius a les notes de societat que amb nas per a activitats de més supòsit. Ja sabem que no podem assistir a tot ni els nostres interessos són indiscriminats. Però sobta i dol que una activitat tan intensa no sempre arribi als destinataris naturals. Encara bo que en conquesta algun de nou.

Els actes més barats no són pas ni els més concorreguts ni els menys interessants culturalment. I en canvi, de tant en tant, ens trobem amb alguna conferència on hi ha més gent a la taula presidencial que a la sala, algun bon espectacle, pràcticament gratuït, que aplega quatre gats que arriben tard. Hem d'empaïtar amics perquè vinguin i professors esforçats perquè convencin alumnes refractaris a assistir a algun acte d'aquests.

¿Us heu plantejat, socis del Centre de Lectura i lectors de Reus i comarques a qui arriba aquesta revista, que si assistíssiu a un de sol dels actes del programa del mes -cadascú al que més li abellís-, no es cabria a la sala? I no hauríeu pas de gastar ni un duro per la majoria. Potser que ens ho penséssim. Els esforços d'organització, que hi són malgrat possibles desencerts, no serien endebades. I si algun acte no atragués ningú, potser també seria un judici útil. Ara no ens en podem fiar del tot.